

L'Esplai de Sant Celoni celebra dijous la seva Assemblea General de socis

Sant Celoni. El proper dijous, 14 de gener, a les 4 de la tarda, l'Esplai de la gent gran de Sant Celoni ha convocat la seva Assemblea General Ordinària a la que podran assistir tots els socis i sòcies de l'entitat. A més, per aquest diumenge, a dos quarts de 6 de la tarda, l'Esplai ha organitzat una tarda de ball a la sala gran de l'entitat, la darrera que es farà a l'espai en diumenge ja que, a partir del 17 de gener, començaran les sessions de ball a les 6 de la tarda a l'Ateneu i el preu de l'entrada serà de 2 euros, ja que l'Ajuntament fa un descompte als socis. Les sessions de dijous es faran a l'Esplai. REDACCIÓ.

El Consell de Poble de la Batllòria posa en marxa la comissió del pressupost en un Ple dimecres

REDACCIÓ. La Batllòria El Consell de Poble de la Batllòria celebra el proper dimecres, 13 de gener, una sessió plenària en la que es posarà en marxa oficialment la comissió destinada a analitzar les propostes a fer al Pressupost del 2010 de l'Ajuntament de Sant Celoni relatives a les inversions de la població. També es debatirà l'acord adoptat a la Comissió Permanent de 2 de desembre amb els veïns del Carrer Breda de la Batllòria en el que es reclama un compromís del Consistori celoní de començar les obres de la placeta situada al final d'aquest carrer un cop finalitzin els treballs de la Unió Batllorienca, a fi i efecte

Imatge d'un Ple del Consell de Poble (L'AdBM)

de portar-ho al proper Ple que celebri l'Ajuntament.

Durant la sessió es tractaran també aspectes com el balanç de la Festa Major d'hivern i les activitats de Nadal cele-

brades a la Batllòria i s'exposaran els punts aprovats al Ple de l'Ajuntament de Sant Celoni del dia 21 de desembre de 2009, referents a la Batllòria.

La Colla gegantera pagarà les butlletes de la Rifa de Nadal a partir de dilluns

Sant Celoni. Les butlletes de loteria de Nadal distribuïdes per la Colla de Geganters de Sant Celoni van ser premiades al sorteig extraordinari del passat 22 de novembre amb el reintegrament de l'import jugat. Les persones que disposin de butlletes adquirides a l'entitat celonina podran fer el cobrament d'aquest reintegrament a partir del proper dilluns, 11 de gener, al local dels Geganters, situat al carrer Sant Pere 41 de Sant Celoni. El local romandrà obert els dilluns i dimecres de gener i febrer de dos quarts de 7 de la tarda a 8 del vespre per fer els pagaments corresponents. REDACCIÓ.

TRIBUNA OBERTA PERE TARRIDAS, Columnista

Abstenció política

Aquest any tenim eleccions autonòmiques a casa nostra i una de les preocupacions dels partits polítics és l'alta abstenció que es preveu. La gent està desencisada, entre altres coses degut a la llei electoral que estableix un sistema de votació de llistes tancades, un procediment que redueix dràsticament la capacitat de decisió dels electors i concentra tot el poder en mans dels aparells dels partits. Si passem llista als actuals components del Parlament de Catalunya, constatarem que la major part dels diputats son uns perfectes desconeguts pels votants, persones addictes a la jerarquia i que en la seva labor al Parlament no tenen en compte els interessos de la ciutadania, sinó les consignes que emanen dels seus caps naturals a qui deuen el càrrec. Però per a mi hi ha dos factors més importants al darrere d'aquesta desafecció ciutadana envers les urnes: hipocresia i corrupció.

Parlem primer de la hipocresia.

És curiós constatar que tots els partits, en les seves senyals d'identitat, parlen de valors: valor de la confiança, la credibilitat, la participació, la il·lusió, el civisme. I a cada campanya electoral sentim la mateixa cantilena, com si ells fossin els únics i legítims posseïdors d'aquests valors quan, de fet, tots venen el mateix producte adulterat. Però després de molt de temps de sentir aquesta "cançó de l'enfadós" la paròquia se sent decebuda al constatar la diferència entre els valors "que es proclamen" i els valors "que es perceben". Només un exemple i en

podríem donar un munt. Prediquen amb seriositat teatral, en els mitings electorals o en articles d'opinió, la necessitat de la col·laboració ciutadana per assolir un país millor i més just, però quan s'ha de legislar sobre la pensió de jubilació, s'exigeix a cadascun d'aquests "ciutadans responsables" un mínim de quaranta anys de cotització per tenir dret al cent per cent de la pensió i amb una base de càlcul dels darrers quinze anys, mentre que un diputat designat a dit en té suficient amb set anys d'haver estat assegut a un escó, amb un bon sou, poca exigència d'assistència, una exempció important en el seu IRPF i sis mesos de vacances anuals. Si a això hi afegim la possibilitat d'alternar la seva activitat política amb algun assessorament privat, tenen molt poca autoritat moral per fer prediques de responsabilitat. Això el ciutadà ho percep perquè la bona fe té temps de caducitat. Es pot enganyar a molta gent durant un curt període de temps, a poca gent durant molt de temps, però és totalment impossible enganyar a molta gent durant molt de temps.

Anem per la corrupció.

A casa nostra, enguany, quan parlem de corrupció política apareix instantàniament el cas Millet. Jo em refereixo a un altra tipus de corrupció i intentaré explicar-me.

Fa trenta anys, en temps de la Transició i de la redacció de la Constitució, els novells partits polítics estaven compostats de dos tipus de persones: els creients o idealistes

i els aprofitats. Predominaven els primers, tot i que ja hi començava a haver malabaristes que a corre-cuita havien substituït la camisa blava per la vermella o verda. Per als primers, participar en el debat polític era un acte de civisme sense cap guany material, al contrari, representava un sacrifici econòmic i de dedicació desinteressada, mentre que per als segons era una aposta de futur. La Constitució i les primeres eleccions democràtiques van ser l'inici de la professionalització de la política i va començar a aparèixer el polític professional, que no necessàriament era del grup dels aprofitats, però segur que no pertanyia al dels idealistes. D'aquests darrers, si en queda algun, és purament testimonial i no tan sols per una qüestió de relleu generacional. La sensació que dona el panorama d'avui és d'una mediocritat absoluta i no trobem a cap partit de casa nostra personatges de la categoria intel·lectual, cultural, humana i amb capacitat de lideratge d'un Solé Tura, Ernest Lluch, Jordi Pujol, Joan Rigol, Joan Raventós, Trias Fargas, Miquel Roca, Heribert Barrera i tants d'altres que farien la llista llarga.

Avui dia la política és una professió i els que la practiquen són uns professionals, els partits la seva empresa i el seu objectiu assolir el poder. És un fet constatat que una vegada el partit ha assolit el poder, a la seva àrea d'influència (conselleries, direccions generals, fundacions) tots els alts càrrecs són afiliats al partit o persones vinculades als membres de la cúpula dirigent. Sense excepció. No hi ha lloc per

als independents amb criteri propi ni per persones amb vàlua demostrada pertanyents a d'altres organitzacions polítiques. No es valora la capacitat professional per exercir un càrrec, sinó la lleialtat a la jerarquia, i aquesta manca de preparació es tradueix en improvisació, frivolitat i irresponsabilitat. Aquest nepotisme descarcat genera incompetència i el resultat final és la corrupció. La corrupció és la filla natural del nepotisme. I això el ciutadà ho percep. No és per casualitat que en un dels darrers sondejors demoscòpics, el conjunt dels partits polítics ha estat la institució menys valorada.

Tot això ho va definir molt bé Miquel Roca a la jornada "Ètica i Política (grandeses i misèries)" celebrada el 15 de juliol del 2008 a la Facultat de Ciències de la Informació Blanquerna. quan va afirmar: "Avui en dia, sense preparació no es pot dir que s'estigui servint de forma ètica la política. Es pot ser corrupte pel fet de ser incompetent. En realitat, la incompetència manifesta pot ser la major de les corrupcions".

Anirem a votar? Ja ho veurem. Per molt fortes que siguin les ganes de quedar-se a casa, molts ciutadans de la meua generació que vam poder apropar-nos a les urnes en unes eleccions democràtiques quan ja havíem complert 40 anys, deixar d'anar a votar és renunciar a un dret llarg temps somniat. No ens mereixem que els nostres dirigents polítics ens hagin conduït fins aquest trist cul de sac ple d'il·lusions perdudes. No ens ho mereixem